

Küçük Gezginler

Midas'ın Kulakları Eşek Kulakları!

Sizin çevrenizde boş evler var mı bilmiyoruz. Bildiğimiz bir şey varsa o da bu tür boş evlerin hem biraz tedirgin edici hem de merak uyandırıcı olduğu. Öykümüz böyle bir evde başlıyor: Kentin hemen dışında çocukların tüm ilgisini üzerinde toplayan boş bir ev vardı.

O gün, iki kardeş, Ali ve Ayşe yine bu eski evin çevresinde dolaşmaya çıkmışlardı. Evin neden boş olduğunu merak ediyorlardı. İçeride ne vardı acaba?

Merakları çekinme duygusuna galip gelen kahramanlarımız eve daha yakından bakmaya karar verdiler. Hem belki içeri girmenin bir yolunu da bulabilirlerdi. Bir süre evin çevresinde dolaştıktan sonra ikisini de çok heyecanlandıran bir şey gördüler: Evin kapısı aralıktı.

İçeri girdiklerinde gördüklerine inanamadılar. Dışarıdan görülenden çok daha farklıydı evin içi. Dışarıdan terkedilmiş, eski bir ev gibi görünen bu evin içi bilimkurgu filmlerinden fırlayıp gelmiş gibiydi. İki kardeş, şaşkın gözlerle çevrelerine bakındılar.

Birdenbire, sanki onların içeri girmelerini bekliyormuş gibi odanın ışıkları yandı, söndü, tam karşısındaki duvarda ne olduğunu anlayamadıkları bazı görüntüler belirdi. Önlerinde gittikçe büyüyen görüntülerde çok güzel bir kır manzarası vardı. Birden bir ses duyuldu. Birisi flüt çalıyordu sanki. Flüt sesiyle birlikte bir konuşma yankılandı odanın her yerinde.

Doğa tanrısı Pan, ne zaman flütünü eline alsa olağanüstü güzellikte şeyler çalardı. Onun flüt çalmasına herkes hayrandı. Doğadaki hayvanlar bile gelir, çevresinde oturur, kendilerinden geçerek bu müziği dinlerdi.

Tanrı Apollon'un da bir liri vardı. Lirinin tellerine dokunduğunda oldukça hoş nağmeler çıkarırdı o da. Pan'a bir yarışma yapmayı önerdi. Kimin daha usta müzisyen olduğu bilinmeliydi.

Pan ve Apollon'un yarıştıkları yerden geçmekte olan Frigya kralı Midas, şans eseri onları görür. Midas'ı görmek tanrıların hoşuna gider; yarışmada kimin daha üstün olduğunu belirleyecek bir hake-me ihtiyaçları vardır ne de olsa. Her ikisini de dinler Midas. Her iki çalgıdan çıkan müzik de son derece güzeldir; ne var ki bir de kazanan olması gerekir. "Her ikiniz de bugüne dek duyduğum en güzel müzikleri çaldınız." der Midas "Ama ne yalan söyleyeyim, sanki Pan'ın flütünden yükselen notalar biraz daha güzeldi. İnsanın içine işliyordu. Madem ki fikrimi soruyorsunuz, size açık yüreklilikle Pan'ın müziğini daha çok sevdiğimi söylemeliyim."

Midas kararını açıklarken çok heyecanlıydı. Apollon'un bu kararı beğenmeyeceğini düşünüyor ve kendisine bir kötülük etmesinden korkuyordu. Korkularında ne kadar haklı olduğu ortaya çıktı. Apollon çok öfkelenmişti. "Sende müzik zevki diye bir şey yok Midas!" diye homurdandı. "Senin bu yaptığını eşekler bile yapmazdı, ama sen madem eşeklerin beğeneceği bir müziği beğendin, onlar gibi yaşa bundan böyle. Kulaklarını eşek kulağına dönüştüreyim de bir dahaki sefer ne işittiğine dikkat et." Apollon bunları söyledikten sonra elini şöyle bir oynattı ve Midas'ın kulakları eşek kulağına dönüştü.

Midas, kulaklarının utancıyla yaşamak zorundaydı artık. Halkın kendisini böyle gördüğünde neler olabileceğini düşündü. Herkes onunla alay edecekti; belki de kral olmasına aldırmadan yüzüne güleceklerdi. Bu duruma engel olmanın bir yolunu bulmalıydı.

Kral, kulaklarından utandığı için halk arasında kulaklarını örtüyordu artık. Pelerininin kukuletasını başına iyice örtüyor, başına gelen bu durumu gizlemeye çalışıyordu. Hiç kimse Midas'ın neden böyle davrandığına anlam veremiyordu. Garip bir şeyler olduğunu düşünüyorlardı, ama acaba ne?

Midas halk içinde başını sürekli örtüyordu; ama bir yandan da saçları uzuyordu. Artık ne olursa olsun bir berber çağırıp tıraş olmaya karar vermişti. Berber, kralın yanına gelip onu başlıksız görünce çok şaşırıldı. Böylesi kulaklara sahip birini daha önce hiç görmemişti. "Beni tıraş etmen için çağırdım seni." dedi Midas. "Ama gördüklerini kimseye anlatmayacaksın. Anlatırsan vay haline..."

Berber işini bitirip kralın yanından ayrıldığında çok şaşkındı. Gördüklerine inanmıyordu hâlâ; Midas'ın kulakları eşek kulaklarıydı. Bir süre bu sırrı kimseye söylemeden sakladı. Ama sanki içini bir ateş gizliden gizliye yakmaya başlamıştı. Bu sırrı birileriyle paylaşmak istiyordu, ama konuşursa başına geleceklerden korkuyordu. Bir gün dayanamadı. "Söylemezsem öleceğim" diye geçirdi aklından. Yollara düştü, kimsenin olmadığı bir yerde, suyu kurumuş kör bir kuyu buldu. Bu kuyu sırrını saklayabilirdi işte. Yavaşça kuyuya eğildi ve içinde sakladığı sırrı haykırdı: "Midas'ın kulakları eşek kulakları! Midas'ın kulakları eşek kulakları!"

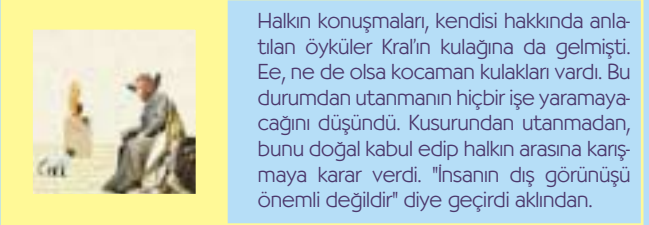
Berber rahatlamıştı. Bu sırrı artık içinde tutmuyordu; söylemiş kurtulmuştu. Çevrede onu duyan kimse de olmadığına göre krala verdiği sözü de bozmamıştı. Bastonuna dayanarak yavaş yavaş uzaklaştı kuyunun yanından.

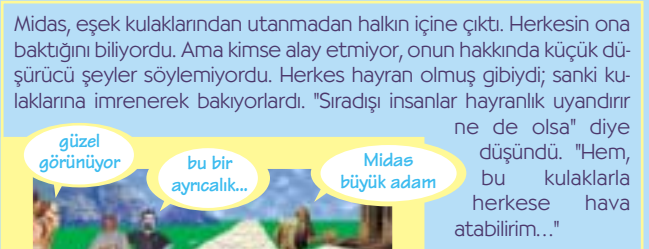
Kuyunun çığlığını yakındaki otlar ve ağaçlar duydular. Hepsi birbirine fısıldıyordu şimdi: "Midas'ın kulakları eşek kulakları, Midas'ın kulakları eşek kulakları, Midas'ın kulakları..." Rüzgâr onların fısıltılarını kırların üzerinde yakaladı, estiği her yere taşıdı. Çok geç olmadan herkes kralın kulaklarının eşek kulağı olduğunu öğrenmişti.

Kuyu, berberin bu söylediklerine ilk başta aldırmadı. İnsanlarla fazla ilgilenmezdi; sonuçta bir kuyunun Midas'ın kulaklarıyla ne alıp veremediği olabildi ki. Ne var ki bir süre sonra bu sır onun da içini yakmaya başladı. "Birine anlatmam lazım" diyordu kendi kendine; ama çevrede de kimsecikler yoktu. "Midas'ın kulakları..." diye bağırды bir gün ansızın; daha fazla dayanamayacağını anlamıştı, "eşek kulakları! Midas eşek kulaklarının tekidiir! Midas'ın kulakları eşek kulakları!"

Kentte herkes bu haber hakkında konuşuyordu. Midas'ın halk içinde neden başını saklayarak dolaştığı şimdi anlaşılmıştı.

Midas, eşek kulaklarından utanmadan halkın içine çıktı. Herkesin ona baktığını biliyordu. Ama kimse alay etmiyor, onun hakkında küçük düşürücü şeyler söylemiyordu. Herkes hayran olmuş gibiydi; sanki kulaklarına imrenerek bakıyorlardı. "Sıradışı insanlar hayranlık uyandırır ne de olsa" diye düşündü. "Hem, bu kulaklarla herkese hava atabilirim..."

Herkesin Midas'a hayranlıkla baktığını Apollon da görmüştü. O Midas'ı cezalandırmak için kulaklarını eşek kulağına çevirmişti; oysa şimdi tam tersi oluyordu. "Ben de kulaklarını eski haline döndürürüm" dedi kendi kendine ve hiç vakit kaybetmeden düşüncesini gerçekleştirdi.

Midas için asıl kötü günler şimdi başlıyordu. Kulaklarının birden bire kaybolduğunu gören halkta bir düş kırıklığı hakimdi. Demek Midas aslında çok önemli biri değil, basit bir sahtekardı. Rüzgârda uçmuş olmalıydı sahte kulakları.

Çocuklar bulundukları yerden hiç kımıldamaksızın izlemişlerdi bu görüntüleri. Çok etkilenmişlerdi.

Birden ekrandaki görüntüler kayboldu ve beyaz saçlı bir adam belirdi önlerinde. "Hey!" dedi onlara "Siz de kimsiniz?" Çocuklar şaşkınlıkları kadar korkmuşlardı da...

Korku içinde kaçmaya davrandılar. "Durun!" diye bağırdı ekrandaki adam arkalarından "Benden korkmanıza gerek yok!"

Çocuklar korkuyorlardı ama yine de geri döndüler; merakları daha ağır basıyordu çünkü. Ayrıca gördükleri şeylerden de çok etkilenmişlerdi. Dönüp ekranda gördükleri adamla konuşmaya karar verdiler. Ama garip olan bir şeyler vardı. Ekrandaki görüntüler bulanıklaştı, titredi. Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı.

Bir anda bütün görüntüler kayboldu ve ışıklı sütunların arkasından bir adam çıktı. Gülerek kendilerine bakıyordu. "Merhaba!" dedi adam "Laboratuvarıma hoş geldiniz; sakın korkmayın benden."

Birdenbire ortaya çıkan bu adam da kim acaba? Yanıtı gelecek macerada...